

Sygn. akt II CSK 763/13

POSTANOWIENIE

Dnia 18 czerwca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z powództwa Z. S.
przeciwko Skarbowi Państwa Szefowi Wojskowego Zarządu Infrastruktury w P.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 18 czerwca 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 17 lipca 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od powoda na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 1800 (tysiąc osiemset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Według art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten pozostaje w zgodzie z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzanie środków ograniczających dostęp do sądu najwyższego szczebla.

Powód uzasadnił wniosek o przyjęcie do rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej:

1) wystąpieniem istotnego zagadnienia prawnego dotyczącego zakresu odszkodowania przysługującego na podstawie art. 129 ust. 2 w związku z art. 136 ust. 3 ustawy – Prawo ochrony środowiska,

2) potrzebą wykładni wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów przepisów art. 129 ust. 2 i 4 ustawy – Prawo ochrony środowiska w zakresie dotyczącym ich stosowania w przypadkach nowelizacji aktu prawa miejscowego,

3) oczywistą zasadnością wniesionej skargi kasacyjnej.

Tak umotywowany wniosek nie zasługiwał na uwzględnienie.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest objęte podstawami kasacyjnymi, doniosłe z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy zagadnienie nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może się przyczynić do rozwoju prawa. Zagadnienie objęte wnioskiem skarżącego nie spełnia tych wymagań. W orzecznictwie wyjaśniono, że naprawieniu na podstawie art. 129 ust. 2 ustawy – Prawo ochrony środowiska podlega szkoda będąca normalnym następstwem wejścia w życie rozporządzenia lub aktu prawa miejscowego wprowadzającego ograniczenia w korzystaniu z nieruchomości. Szkoda taka powstaje więc, gdy akt prawa miejscowego wprowadza nowe lub zwiększa dotychczasowe ograniczenia korzystania z nieruchomości. Nie powstaje natomiast, gdy kolejny akt prawny utrzymuje zakres ograniczeń na dotychczasowym poziomie (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca

2012 r., IV CSK 28/12, i 12 kwietnia 2013 r., IV CSK 608/12). Z ustaleń zaś leżących u podstaw zaskarżonego wyroku, wiążących Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹³ § 2 k.p.c., wynika, że wejście w życie rozporządzenia Wojewody [...] z 2007 r. nie spowodowało potrzeby poniesienia nowych nakładów na izolację akustyczną budynku powoda ponad nakłady, których poniesienie uzasadniało już wcześniejsze rozporządzenie Wojewody z 2003 r.

Z tej samej przyczyny zbędna była także oczekiwana przez stronę powodową wykładnia art. 129 ust. 2 i 4 ustawy – Prawo ochrony środowiska.

Nie jest spełniona w sprawie również przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. W art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., dopuszczającym przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na oczywistą jej zasadność, chodzi o łatwo dostrzegalne, mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy uchybienia określonym przepisom prawa. Według utrwalonej linii orzecznictwa Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. tylko wtedy, gdy wskazana w niej wadliwość zaskarżonego orzeczenia jest dostrzegalna bez potrzeby dokonywania głębszej analizy (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2011 r., I PK 237/10, z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, z dnia 24 lutego 2012 r., V CSK 225/11). W sprawie nie ma podstaw do stwierdzenia takiego naruszenia któregośkolwiek z powołanych w skardze przepisów prawnych.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zgodnie z art. 98 w związku z art. 108 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz w związku z art. 11 ust. 3 ustawy z dnia 8 lipca 2005 r. o Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa (Dz. U nr 169, poz. 1417 ze zm.) i art. 99 k.p.c. oraz § 6 pkt 6 i § 13 ust. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2013.461).

[aw]